

БРАНКО БРЂАНИН БАЈОВИЋ

Уредништво Летописа: *Чини се да са развојем интјернетја и његовим ширењем јосјаје уочљиво да се књижевност јолако сели на сајбер јросјоре. Када је у иштјању јроза, ја селидба је довела је до настјанка нових жанрова (јивитјер јроза), нових начина јисања (инитјерактивна јроза) и читјања (хитјершекстј), као и до нових комбинација читјања и јисања (фан-јроза). Да ли ће у јом јрелазу/селидби у нове, виртуелне јросјоре јоезија остјати иста, или ће се, и у ком смеру, јромениши?*

Бранко Брђанин Бајовић: *Права позија ће увијек бити иста, ако је велика. И затворски рукописи на клозет-папиру су умјетничка дјела, без обзира на посреднички медијум. Правим писцима је све једнако, маркетинг-менаџери нека брину за „паковање”. Ништа ново под сунцем, таштина све је!*

Мошли бисмо рећи да је модерна јроза – јоитјага за неможућом јрозом. Сличан јуитј је имала и модерна јоезија. Она је настјојала да ујоитреби јеснички матјеријал који до јада није јосјојао или кога јоезија јрејходних времена није могла да савлада и јоитчини себи. Да ли савремена јоезија има шансе да јеснички савлада грају коју јој јружа савремени свейт (јроизводе култјурне индустјрије, доминацију финансијског сектјора и Силицијумске долине, јоситј-хуманизам и јоситјдемократјију), или ће се сконцентјрисати на јо да ојева оно шитјо јраје?

Куда ће други, и како, нити знам нити је паметно знати. А слутити још једино знам. Поезија која је у мени, ненаписана, биће

искована од истих руда и исплетена од истих жица. Па чак ако и не буде објављена. Поезије има, промјене нема.

Пишући свој ђодемички ђексѓ о ђесничкој линији од Поа до Валерија, Т. С. Елиотѓ је ђредсказао да линија ђоезије коју одликује радикална ђоеѓѓчка самосвесѓ, оличена у чисѓѓој/аѓсолуѓној ђоезији, након Валерија „више не може да буде од какве корисѓѓ будућим ђесницима”. У сличном кључу могуће је ђосѓавиѓи ђиѓѓање о корисѓѓ од елиотѓовске линије у ђоезији. Да ли ђоеѓѓчка самосвесѓ и ѓрадиѓија у елиотѓовском смислу ѓе речи, јесу, јоѓ увек, од корисѓѓ ђосѓ-ђосѓмодерним ђесницима?

Најбоље је да о томе брину они на које се и односи. Нисам ни модерни, најмање постмодерни пјесник. А чини ми се да сам и све мање пјесник. Елиотовска замисао ми је одавно блиска, али поезија не настаје „по програму”, макар био и најбољи. Увијек има оно једно-нешто, НЕОБЈАШЊИВО. Вјерујем..

Један од лајѓмоѓѓва размѓѓљања о ђоезији јесѓе смањивање броја чѓѓѓалаца, или бар чѓѓѓалаца ѓѓѓамѓаних збирки ђоезије. Шѓѓа је разлоѓ овом ѓренду и да ли он и на који начин ђовраѓно делује на сѓѓварање ђоезије?

Разлози су исти као и за друге видове обезљуђења и несреће. Ама, сумњам да су код нас прави читаоци поезије штрчали изван Тарабића крошње. И дванаест апостола су промијенили свијет. Увијек сам и писао за шачицу – можда једног, идеалног. Касно је мијењати приступ. А и помало нејуначки-стидно.

Једна од најјачих мѓѓафора књижевносѓѓи је одломак из Књиѓе о Јову у којој Јов каже: „О кад би се најѓсале ријечи моје! кад би се сѓѓавиле у књиѓу! Писаљком ѓвозденом и оловом на камену за вјечни сѓомен кад би се урезале!” Да ли савремени ђесник јоѓ увек ѓѓежи да исѓѓсује речи урезане у камен, или се мири са судбином да је оно ѓѓѓо заѓѓсује ближе ѓѓсању ѓранѓицом ђо ђеску?

Све што стварамо је као штапом по води исцртано. И то је ѓековито. И знати и дјелати, свему упркос. А кад смалаксамо, ту је Хорације са својим „спомеником”. А и то ваља знати. И послушкивати трачак просвјетљења и божански зрачак, у нама – трешѓицама нишѓим. На уска се врата улази у Царство Небеско, и у Поезију!

БРАНКО БРЂАНИН БАЈОВИЋ

НОКТУРНО

Све докле сјава њрејило а срж нам зрене у сјени
Небо се расјамайло ко да ће да се скамени:
Чокоји Лозе Пиније Док вејар црни јунак је
А Месеџ њуни чиније и сјиреса звезде у нађе

То озго њруси ко казна Пошљедње искушеније:
Победа свака њоразна уз ово мукло бденије
Све мада изобилује Врије у нама и ишје
Мрјивих нас река милује док зрожђе сице жилишје

Све је ко некуд ошјеило Цаба се њрси багрење
Узалуд све је њоникло Прозукло свиће јујрење
Клејва се уз нас сјојила: Расусмо се до Морица
Змија нам очи њојила од Буђарске до Омица

Срмом ли смо се засули ко вино њу у хајдуке
Одавде ли се расули С Балканске њлоче на куке
Овде смо као у њричу Јајачки ушје у њесме –
А ево дани измичу ко леденице са чесме

Млеч нам је млеко зјујње Очајница и свејичје:
Ово смо: Крдо звериње Ко да смо семе ничије
Узалуд камени врисак Слашица и њелин бели
О коњу ко њуји висак Мирни смо Невесели

Над водама Над зорама Ко каја њоизнад свеја
Као мајчинска марама Планина древна расјеја
Уз њрежришје ојојних њрава И ово дуце још мало –
Док кључа нушарња сјава – Ту смо ко њлеме засјало

Круни се камен давнина А Гору чејају њедљи
Између клице и млина – Церква смо као у земљи –
Ово је кланац и руйа Ово је њри крају века
Ни овде нисмо ли скуја – Више се не може – Нека:

Више нас не зреје сунац И нема нас ни у нама
Само још орах кошћунац ко крв кола у венама
Шћо кайље Мрћва вода је: Траз бившез мора смо Бара
Прими Творче у одаје осћашак јадних себара

Ово нас овде множесћво – Смрлу коб у ућробама
Па чини веље ѡоржесћво: Врзни нас иним ѡробама
Јер ѡамћење је слабо Јер заборав је вечићи
Па ѡадни сћара ѡарабо То ли ће нас излечићи

Живимо или мријемо да нови не би зинули
Бар овде да се скријемо Или смо узалуд минули
Ко смрћни неизлечиво Ко од ѡрајања болани:
Па нека севне сечиво – Давно јашаган сковани

Из ѡродрћога кафћана Понад коз орли шесћаре
Позреби ѡрун с дна казана Ко чакћаром уз чесћаре
Ућицај вицње бубњаве Сћлећи нас с добрим ѡравама
Јави се с зрдне укњаве бар муњом над нацћим злавама

И нека све се ѡнавља Ко удар клајна о звоно
И Име Госћодње ѡрославља И наще зрно исконо